

dik számá-
beküldték:
kó Árpád,
Beniczky
ssy László

ában közölt
ibilla Jenő,
la, Szöllősy

JA.

várakozá-
zivességgel
s azt a
meg nem
tül széle-
eni.

képet sze-
ltoztatással
müről még
az, de nem
sak a türe-
dod is czi-
zen fordul
e fog szol-
találkozik,
obak közül
éves vagy,
gy éves, és
magyon szo-
gy veszte-
anya sze-
res anyánk-
et bennün-
m, s háрма-
könyörülő
A rejtvény
kell, mert
ogy a szabó
De épp a
ókban való
í hangzó a
elvben sem
ak néhány
r mér stb.
be újra. —
— Mayer
nyiség, hogy
áivol német
könnyebb is
ek elibe. —

KIS LAP

— NE FÉLJ SEMMIT! (Lásd a 307. lapon.)

enaem-épület,
sten.

XLV. kötet, 20. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1893. november 12-én.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

ARANY-ORSZÁG UTJA.

— Mese képekkel. —

(Folytatás.)

MEGFORDULT és hátra pillantott. Bizony szinte elhült a vére. Mögötte nem volt többé nyoma sem a lépcsőnek. Amint ő, aki utolsóinak maradt, lelépett egy-egy lépcső-fokról, ez a lépcső-fok azonnal eltűnt. Világos, hogy többé nem térhetnek vissza, a honnan jöttek.

A nagy lépcső alján tágas, pompás terembe értek, mely csodás fényben tündökölt, pedig lámpás sem égett benne, ablaka sem volt. Középen terített asztal állt, megrakva százféle jobbnál jobb étellel-itallal.

A gyerekek nem is kínáltatták magukat, hanem vig ujjongással ültek asztalhoz, míg a négy rejtélyes tündér az asztal körül ide-oda suhant és kínálgatta őket, osztogatta nekik a pompás csemegéket.

Bizony-bizony: Rózsika is kísértetbe jutott, mikor azokat a csábító tortákat, kalácsokat, gyümölcsöket látta. És látott az asztal közepén egy nagyon sanyaru, penészes kenyeret s mellette egy palaczk vizet. Ő abból kérjen!

De csak egy pillanatig habozott; addig, míg Basarózsa oda nem lépett melléje.

— Ebből végy, Rózsikám! Itt van pompás kalács, torta, kóstold meg. Amelyiket jobban szereted, abból végy, és annyit, amennyi tetszik.

— Nem nekünk való az, szólta Rózsika. Mi csak kenyérhez vagyunk szokva. Látom, van itt kenyér is, abból kérek. Benczikém, te is csak kenyeret egyél!

Csak hogy Benczi erre nagyot nevetett.

— Van eszem, hogy nem választom azt a penészes kenyeret, mikor kalács van előttem. Jaj de bolondos is vagy te Rózsika!

— Benczikének igaza van, szólta Basarózsa. Soha se szerénykedjél, no! Vedd a jobbat. Az a kenyér csak ősi szokásból van ott; láthatod, hogy meg sincs szegve, nem köll az senkinek. Egyél ebből a kalácsból, meg nem bánod.

— Köszönöm. Csak kenyér köll, egyéb semmi.

Basarózsa arcán iszonyu düh villant végig, de csak mosolygott s így szólt:

— Nem szabad vendégeink kívánságát megtagadunk, tehát legyen kedved szerint. Szegj magadnak kenyeret, — én ugyan hozzá nem nyulok!

Rózsika megszegte a kenyeret és töltött magának vizet. Az a kenyér ugyancsak száraz és penészes, a víz pedig állott, langyos volt; de alig hogy Rózsika néhány harapást evett és néhány kortyot ivott, úgy érezte, mintha valami csoda-tevő szert szedett volna. Minden félelme elmúlt. Bátornak, erősnek érezte magát, és el volt tökélve, hogy minden áron megszabadítja Benczikét.

— Nem eszem meg egészen a kenyereimet. Adok belőle Benczikének... talán segít rajta is, akár hogy megrontották azokkal a maszlagos csemegékkal.

Ezt gondolva, zsebébe csusztatott egy darabot a penészes kenyérből, s mikor a lakomának vége lett, arra iparkodott, hogy észrevétlenül beszélhessen Benczével. Ez most könnyebb is volt, mert Basarózsa így szólt:

— Oda künn most még nagy a hőség, azért hát, kedves kis vendégeim, vonuljatok ide a szomszéd nagy terembe. Ott kellemes hűvös a levegő és bőven van hely minden-

féle játékra. Ibolya, kísérd oda őket; én meg Szegfű és Tulipán keresünk számukra játék-szereket. Mindjárt ott leszünk mi is.

Bementek a másik terembe, melynek eddig észre sem vették az ajtaját. Ez is tágas, szép terem volt, bűvös rózsaszín világitással. A fal mellett köröskörül kényelmes pamlagok kínálkoztak, itt-ott virágos bokrok pompáztak; lehetett ott futkosni, bujósckázní, puhán hemperegni. Tetszett is a gyermekeknek nagyon. Csak Rózsikának nem tetszett sehogysem. Mert amint körül nézett, nem látta sehol az ajtót, melyen beléptek, se más ajtót, sem ablakot. Börtönben voltak, melyből nincs kijárás. De Rózsika mégsem ijedt meg.

— Majd meglátjuk! Én nem ettem a maszlagos ételből, én tudni fogom, mit akarnak velünk. Bizonyosan itt tartanak fogva, amíg meg nem jön az ideje, hogy a fekete manókhöz vezessenek. Csak azt meg tudjam akadályozni, hogy Benczét ne vihesék tovább.

Oda ment Benczéhez s félre hívta.

— Benczikém, most nagyon vigyázzunk ám! Itt veszedelmes helyen vagyunk.

— Mi jut eszedbe! Pompás helyen vagyunk, mindjárt hozzá fogunk a játékhoz. Te mindig olyan furesákat beszélsz! A lakománál is a sok jó csemege helyett száraz kenyérrel akartál jól tartani.

— Az nagyon jó is ám. Kóstold csak! Eltettem a számodra is egy darabot. Itt van edd meg!

— No persze! Majd elrontom a szám ízét.

Épp ekkor ott termett mellettök Ibolya.

— Mit vitatkoztok? kérdé.

— Bencze nem akarja elhinni, hogy ez a kenyér nagyon jó. Mondd neki, kedves Ibolya, hogy jó.

— Nem mondhatom, mert nem tudom, soha sem kóstoltam.

— Nem kóstoltad? Miért nem?

— Nekünk nem szabad hozzá nyulnunk.

— Oh, ezért nagyon sajnállak. Pedig igazán nem csak jó, hanem valami csodakenyér. Engem olyan erőssé és bátorrá tett! Talán még neked is jó volna. Kóstold meg!

Letört egy darabot és a szájába adta Ibolyának. S ekkor meglepő dolog történt vele. Ibolya nagy hirtelen derékon kapta s fölszállt vele. A terem mennyezete szétnyílt előttük, egyre magasabban szálltak s végre a várkastély legmagasabb tornya tetején ereszkedtek le. Egész csapat denevér, holló és más ijesztően tüzes szemű szárnyas rebpent föl s repkedett körülök; de Ibolya így szólt:

— Ne félj semmit, a menekülés utján vagy, mert a menekülés útjára segítettél meg engemet. (Lásd a képet a czimlapon.)

— Oh, hát ki vagy te?

— Sokat nem mondhatok, mert a varázslat még nincs egészen megtörve. Én is olyan leányka voltam, mint te, úgy kerültem ide mint te, de nem voltam olyan erős, meg tudtam feledkezni jó anyámról és a gonosz fekete manók szolgálója lettem. És úgy szól a varázslat, hogy csak akkor kezdődik szabadulásom, ha akad olyan gyermek, aki jobbat kíván nekem mint ami szépet, ragyogót itt lát, és megosztja velem a kenyeret, mely neki erőt ad. Te megtetted. Én is adok még egy jó tanácsot, hogy megmenthesd öcsikédet, mert ha a fekete manók kezébe jut, örökre vége van.

— Szólj, szólj, mit tegyek!

— Szerezd neki vissza a kalapját, melyen jó anyátok ujjainak nyoma van. Ha azt

ismét a fejébe teszed, Bencze megint a régi lesz.

— De hol találom meg a kalapot? Oh segíts, jó Ibolya!

— Tenném szívesen, de már én többé az elvarázsolt helyre vissza nem térhetek. Szólanom sem szabad többet. Csak keresd. Ha el nem lankadsz, megtalálod, s ha vissza szerezted, te leszel itt a leghatalmasabb — csak a kezedből ki ne ereszd. Légy bátor, légy jó! Akkor talán még találkozunk.

Ezzel föllebbent és a következő perczben már eltűnt.

Rózsika bizony meg volt egy kicsit akadva. Ott volt a legmagasabb torony legtetején s azok a baglyok, denevérek mintha gunyosan sivalkódtak volna, amint körülötte röpködtek. De mégse ijedt meg.

— Legelőször is le köll innen jutnom. De hogyan?

Ide-oda járt, nézelődött és sokáig nem találta semmi módját, hogy a torony lapos tetejéről lejuthasson. Csak egyik sarkában a toronynak nem volt még. Ott egy óriási denevér hevert szétterjesztett szárnyakkal.

— Kell innen nyílásnak, lépcsőnek lenni lefelé, különben nem hozott volna ide az a jó Ibolya. De már mindent megvizsgáltam, csak ezt a zugot nem. Hess innen, denevér!

A denevér mérgesen sziszegett s Rózsika bizony egy kicsit megijedt volna, ha észre nem vesz valamit. A denevér, amint ijesztgette, dühösen csapkodott a szárnyaival. És Rózsika látta, hogy a Denevér éppen rajta fekszik a lépcső nyílásán. Most már nem habozott, hanem bátran neki ment. S a denevér nem várta meg, hanem ijedten elröppent.

Keskeny, meredek lépcső volt az, de Rózsika baj nélkül jutott le. A lépcső alján ragyogó márvány tornácra ért s nagy ajtót pillantott meg.

— Itt mindjárt megkezdem a keresést. Csak nyitva legyen az ajtó.

Nyitva volt. Gyönyörű terembe lépett. Szeme-szája elállt a sokféle tündöklő, remek holmin, ami ott látható volt: festmények, szobrok, drágaköves ékszerek, óriási tükrök. Akár egész nap is el lehetett ott gyönyörködni. Innen egy másik terem nyílt, melyben megint másféle látni, hallani való volt: tömérdek dalos madár, tarka tollazattal, virágzó csoda-bokrok között, zengő ugró-vizek fölött. És azután még egész sor terem következett, mindegyik más-más féle gyönyörű ritkaságokkal tele.

Rózsika mindjárt az első teremben ugyan csak elbámult és meg nem állhatta, hogy ezt is, azt is meg ne nézze. Már jócskán eltöltötte ekkép az időt, mikor eszébe villant, hogy baj lehet belőle.

— Elfecsérlem az időt, mikor Benczike ott van a gonoszok hatalmában! Semmit sem nézek meg többé, csak a kalapot keresem.

Az első teremben semmi nyomát sem találta, a másodikban sem. És az egész hosszú sor terem minden zugát hiába kutatta át, a kalap csak nem került elő. Aggódva nézett szét az utolsó teremben. Itt még egy ajtót látott, de ezt hasztalan próbálta nyitogatni. Nehéz vas ajtó volt előtte, hatalmas pántokkal megerősítve.

— Oh, bizonyosan itt van! És ide nem juthatok be!

Minden erejét megfeszítve: rázta, döngette az ajtót, de mind hiába. Már-már elcsüggedt, mikor egy újabb erőlködésnél még a fejével is neki dőlt, nem is gondolva rá,

hogy kalapja a fején van. Csak mikor már oda nyomta a fejét, akkor jutott eszébe:

— Jaj! Össze töröm a kalapomat.

De a következő pillanatban már ujjongott. Alig hogy kalapja az ajtóhoz ért, a zár fölpattant s az ajtó fölnyílt. És ott a szoba közepén az asztalon feküdt a Benczike

kalapja, a szalaggal, melyet még a mamájok varrt reá.

Rózsika nagy örömmel kapta föl.

— Megvan, megvan! Azt mondta Ibolya, hogy ha vissza szerzem, én leszek itt a leg-hatalmasabb. Oh, izgatottságomban majdnem oktalan voltam, majd elfelejtettem,

SZEMBEKÖTŐSDI. (Lásd a 310. lapon.)

hogy itt semmi sem állhat ellen a kalapom érintésének. Most a kezemben is van egy. Lássuk, mit tehetek.

Amint ki akart menni, nem látott ajtót.

— Ohó! Ajtón jöttem be, hát legyen ajtó!

S a Benczi kalapjával rácsapott a falra. Rögtön ajtó nyílt azon a helyen s Rózsika

kiléphetett. Csak hogy a hová kijutott, az nem igen volt kedvére való hely. Mert künn volt az udvaron, éppen a kapu előtt. Nem látott mást senkit, csak azt a hosszú szakálu csuf öreget, aki őket, mikor ide jöttek, a szikla-falon fölsegítette. Ott ült a kapu sarok-kövén és szunyókált. Rózsika rá ismert.

— Emlékszem az álnokra, ő csalt föl ide. Bizonyosan ő is a fekete manók szolgája és segít a tündéralakba öltözött gonoszoknak, hogy áldozatokat keríthessenek. De ha azokon kifogtam, tán velem is boldogulok.

(Folytatása következik.)

SZEMBEKÖTŐSDI.

(Képpel a 309. lapon.)

ELEM — belem — cselevér —
 Künn rekedt az Elemér.
 Most ő véle kötözködünk:
 A szemére kendőt kötünk;
 Ugrálgatunk, mozgolódunk,
 Körülötte forgolódunk.
 Elem — belem — ragyogok —
 Kapj utánam, itt vagyok!
 Hát hol vagytok? ... Majd megfoglak,
 Meggyomrozzlak, nyomorgatlak!
 Hogy szökeltek össze-vissza ...
 Ez te voltál, ugy-e Pista?
 Rövid szoknya ... e suhogás ...
 Te vagy Minka, senki se más!
 Hopp ugy-é megfogtalak ...
 El sem is bocsátalak!
 Pista, Minka így kiáltnak:
 Elem — belem — cselevér —
 Ó te tacsizó Elemér —
 Megfogtad ám a cziczánkat!

BETŰ-REJTVÉNY.

A
 á á b
 b d d e e
 e g i j k l l
 m ó r r r
 s t t
 v

1. sor: mássalhangzó. — 2. a sajt anyja. — 3. női név. — 4. európai ország székhelye. — 5. gyümölcs. — 6. eső után szokott lenni. — 7. mássalhangzó.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott, kapja jutalom-nyereményül a következő díszes munkát:

A fölfedezések és találmányok története

57 fametszettel. Irta Bardócz.

PÜFFENCSCKE ÉS GÖMBÖLYKE

vagy

MI TÖRTÉNT LABDA-VÁRMEGYÉBEN.

— Mese és példázat hét képpel. —

— Rettenetesen borzasztó, ha mondom! bömbölte a hatalmas Rugóczy herceg bösz haraggal.

— Az, és hozzá még szörnyen nevetséges is! bizonyítja a hercegné.

— Nincs az egész vármegyében labda-kisasszony, ki-ben annyi rugalmasság volna!

— Szebre pingálva sincs egy sem.

— És mégis mellőzte, hátra szorította, majdnem bizony csuffá tette ő felsége! Hihetetlen! Iszonyatos!

— Magam is épp azt mondom. Nincs az egész vármegyében, aki a mi drága Püffencske lányunkkal mérkőzhetnék, nincs aki oly magasra tudna felszökkenni, és a király ő felsége mégis ... oh! ...

— Igenis, mellőzte! Megfoghatatlan!

— De'jszen kedves férjem, már én értem. A világért sem akarnék ugyan felségsértést elkövetni, de azt mégis kénytelen vagyok kijelenteni, hogy királyunk ő felségének nagyon rossz az izlése.

— Igazad van! Nemcsak rossz az izlése, hanem éppenséggel nincs izlése.

A haragos Rugóczy herceg és neje, a hercegné, valamint szeretett drága leá-

nyuk Püffenscke, de még a fiok is, a kit még nem említettek, mindannyian gummi-labdák voltak. Ezt talán némi-nemüképen nehéz megérteni, de az nem baj. Mert hát sok olyan dolog van Tündérorszámban, amit nehéz megérteni.

Azt bizonyosan tudjátok, hogy a híres nagy Tündérhonnak a szintén nevezetes Játékerszág az egyik tartománya. Ha pedig ennyit tudtok, akkor azt is tudhatnátok, hogy Játékerszágnak egyik legnevezetesebb vármegyéje Labda-vármegye.

Természetes, hogy Labda-vármegyében csupán csak labda lakhatik. Kis labda, nagy labda, szegény, gazdag, szép, csunya-labda, mert hát mindenütt így van a népesség. Valamennyi labda-familiák közt pedig legbüszkébbek és legelőbbkelőek volt a rugalmas, magasra falpattanó gummi-labdák familiája, s még ezek közt is a legislegnevezetesebb volt a Rugóczyi familia. Örege, ifja csak úgy duzzadt a rúgadozó, ugrádozó kedvtől. Alig-alig kellett hozzájuk nyulni, már akkorát rugtak magukon, hogy szinte a felhőkig pattantak föl. Hát hogy ne haragudott volna a büszke hercegi pár?

De igaz a!... még talán meg sem mondtam, hogy voltaképpen miért is haragudtak. Persze, hiszen a végén kezdtem a históriámat! Pedig ugy-e, minden históriát a kezdetén köll kezdeni és a végén végezni? No, ha így van, akkor hát kezdem az elején; de így aztán csak a végén fogjátok megérteni, amit már az elején elmondtam.

Hát az úgy volt, hogy élt Labda-vármegyében egy szegény öreg labda, a kinek Kóczbél volt a neve. Ugy szegről-végről atyjafia is volt a büszke Rugóczyi nemzetségnek, de ez sokáig nem igen akart tudni az atyafiságról és szegény Kóczbél szomo-

ruan üldögélt a házikója előtt, busulva szerencsétlen sorsa fölött.

Mert hát bizony nagy szerencsétlenség érte szegényt még fiatalabb korában. Egy napon, hogy-hogy nem, maig sem tudja senki, egy pajkos, játékos kis kutyácska tévedt be Tündérhonnban és pedig éppen Labda vármegyébe, ott meg éppen oda, a hol

Kóczbél heverészett. A nyugtalan ebecske tudni szerette volna, mi van a Kóczbél bőre alatt. Hátha jó husos? Erősen beleharapott tehát és jókora darabot kitépett az orcájából. Azután persze mindjárt ott hagyta, mikor csak kóczot talált. De a szegény Kóczbél ezzel nyomorekká lett egész életére, jóformán szóba sem állt vele senki egész Labda-vármegyében; lenézték, csufolták, mert labda-számba is alig mehetett. Csak nagy óvatosan mert a földön gurulni, nehogy a tátongó sebe nyílásán kipotyogjon kóczbélése. Mialatt a többi labdák vígan ugráltak a levegőben, Kóczbél csak busan nézte és sohajtozott.

El is busulta volna magát végképen, ha ott nincs mellette Gömbölyke, az ő kedves leánya. Gömbölyke a legszebb, legkedvesebb kis labda-kisasszony volt egész Labda-vármegyében; olyan gömbölyű, hogy már czirkalommal sem lehetett volna kerekkebbre kerekíteni; gyönyörű vörös és zöld színekre volt befestve, e mellett pedig

finyás sem volt egy csöppet sem. És mégis csak alig állt vele szóba valaki. Igen, mert hát ő sem volt az előkelő gummi-labda nemzetségből való, hanem csak egyszerű bőr-labda, szerény kócczal megtöltve, éppen mint az atyja.

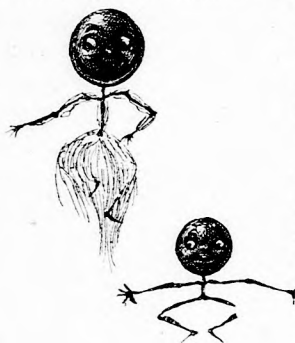
Csendeskén elvonultam éldegéltek ketten, mignem egyszer a büszke Rugóciak véletlenül ott gurultak el a szerény házikó előtt. Mivel épp akkor más senki sem volt közel, nem rösteltek szóba állani a szegény atyafiakkal, már csak azért is, hogy egy kicsit elbüszkélkedjenek. De a dolog nem egészen úgy végződött. A gógós pár azt vette észre hogy leányuk, Püffencske valamint testvér-öcsse is sokkal uribb gyerekek ugyan, de Gömbölykének viszont minden szerény sége mellett a kis-ujjában is több a tudománya. Az öreg Rugóci herczegné tehát így szolt:

— Sokszor gondoltunk mi reátok, kedves rokonainkra, kivált Gömbölykére. És arra is gondoltunk, hogy Gömbölyke már elég idős arra, hogy valami hasznot tegyen, ne essék terhészegény beteg apjának.

— Oh, szívesen tennék akármit, csak tudnék mit, szolt Gömbölyke.

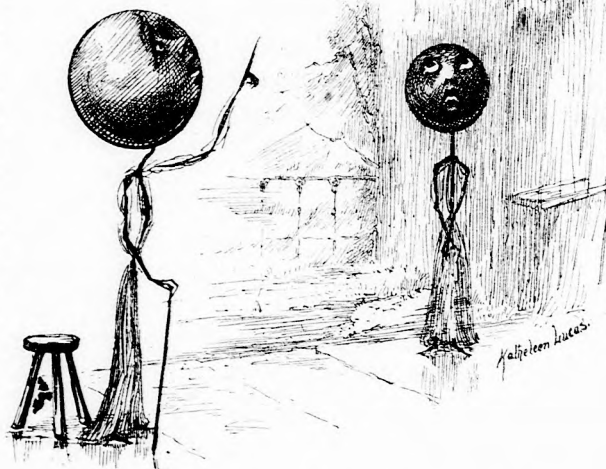
— Eljössz velünk. Épp most kínálkozik

a gyermekeim mellé egy jeles francia kisasszony; de inkább fogadlak házamba téged, mivel-hogy úgy is segíteni akarunk rajtad.

Gömbölyke nagy örömmel fogadta az ajánlatot és ettől fogva ott élt az előkelő gummi-labdák közt, mint Püffencske és öcsésének nevelője. Buzgón, lelkiismeretesen teljesítette kötelességét; sok szépre, jóra oktatta növendékeit. Mondom oktatta, de az igazat megvallva, nem volt annak sok foganatja. Mert Püffencskének soha sem járt az esze ott a leczkén; a sok szép és bölcs intést, oktatást is csak azért eresztette be az egyik fülén,

hogy a másikon át mindjárt kiereszsze. Csak egy leczkében telt kedve, de erre meg nem Gömbölyke tanította.

AZ UGRÓ LECZKE. (Lásd a 313. lapon.)

Ez pedig az ugró-leccke volt. A jó Gömbölyke, mint afféle bőr-labda, csöppet sem volt rugalmas, ő hát nem is adhatott lecckét az ugrásból. Minden nap eljött egy jeles ugró-mester s ez a leccke-óra aztán ugyan csak vigan folyt. Szegény Gömbölyke szinte elbusulva nézte, mikor Püffencske és öcsse föl-fölrugadoztak magasra s kivált Püffencske olyan kecses és negédes táncot lejtett oda fönt, hogy gyönyörűség volt nézni. (Lásd a képet a 312. lapon.)

— Ah, milyen haszontalan, hitvány jószág vagyok én e jeles kis rokonaim mellett! sohajtá Gömbölyke.

De ha elbusult is egy pillanatra, esze ágába sem jutott, hogy irigykedjék. Inkább örömét lelte benne, hogy növendékeilegalább ebben

Látta pedig mindezt más valaki is, aki ott közel röpködött. Ez pedig nem volt más, mint Sárkány ur, ki szép tarka papiros ruhájában, hosszú farkával folyvást ide-oda lebegett a magasban és mindent kifürkészett, ami oda lenn történt. Nem csupán a maga mulatságára tette ő ezt, hanem hivatalos kötelességből, mert a tündérkirály őt bizta meg, hogy koronként jelen-

tést tegyen mindenről, ami Labda-várme-gyében történik.

A szemfüles Sárkány ur pedig jól látta, hogy Gömbölyke mily lelki-ösmeretesen végzi a dolgait, milyen szerény, munkás menyire szereti beteg öreg atyját. És mikor Sárkány ur a hónap végén megírta rendes jelentését a királynak, ezt is hiven bele írta.

Egyebet is írt bele erről a tájékról. Egy napon, mikor ismét ott lebegett, látta, amint Gömbölyke sétára vezette két növendékét. Hirtelen zápor érte őket utól s Gömbölyke nagyon aggódott, de nem saját maga, hanem kényes növendékei miatt, kikről az eső lemosná a gyönyörű festéket. Szerencsére egy nagy ládához értek, mely oldalvást volt fordítva, úgy hogy az eső bele nem

eshetett. Oda görögtek be. Gömbölyke illedelmesen köszönt, de Püffencske és öcsse előbb magasra dűzött orral nézegettek szét és azután — nem köszöntek.

Pedig sokan voltak ott a láda alatt, csak hogy csupa szegényebb fajta játékszer. Szépen rakásan feküdt egy egész domino-játék is, melynek kövei egyszerű fehér és fekete ruhájokban, kerek fekete szemekkel

... GYORS HIRNÖK JÁRTA BE. (Lásd a 315. lapon.)

nagyot bámultak a két kényes gummi-
labdára.

— Nézd csak, milyen tarkára vannak
festve, szólt a dupla-kettes a dupla-
egyeshez.

— És milyen kényesek! sugta a dupla-
egyes. Még csak nem is köszönnek.

— Ne törődjete velök, szólt közbe az
öreg dupla-hatos. Aki illetlenül viselkedik,
csak magát itéli el.

De ha még csak addig lett volna!
Püffencske azonban produkálni akarta magát
és ugrálni kezdett, nem törődve vele, hogy
a szűk helyen hol az egyikbe, hol a másikba

... NAGYSZERŰ BÁL VOLT. (Lásd a 316. lapon.)

ütődik bele. Addig-addig, hogy végre oldalba
ütötte a domino-kövek rakását, ez szét-
hullott s a szegény kövek jajgatva potyog-
tak ki a sáros utcára.

Gömbölyke ijedten és röstelkedve kért
bocsánatot, míg Püffencske és öcsse nagyot
kaczagva távoztak.

— Már nem esik, mehetiünk haza! kiál-
ták, meg sem köszönve a láda vendég-
szeretétét. A kedves Gömbölyke igyekezett
szelid szavakkal jóvá tenni növendékei ne-
veletlenségét.

Sárkány ur pedig ezt is látta és ezt is
bele írta rendes havi jelentésébe.

Egy napon aztán nagy ujság volt Labdavármegyében. Gyors hírnök járta be (Lásd a képet a 313. lapon.) minden felé, hírül adva, hogy a királyi pár nem sokára ide érkezik látogatóba. Volt persze nagy készülődés mindenfelé, de sehol sem akkora, mint a büszke Rugóczi herczeg kastélyában. Mert a király főudvarmestere bejelentette, hogy a király és királyné ott fognak megszállni. Az öreg labdaherczeg most még gögösebb lett, mert oly tisztesség még soha sem ért gummi-labdát, hogy a tündérkirályi párt fogadhassa vendégül. Leányához és fiához pedig így szólt:

— Gyerekek, aztán ügyesek legyetek! A király és a királyné az ilyen köruton szét szoktak nézegetni, nem találnak-e olyan ifjakat és lányokat, akik érdemesek rá, hogy a királyi udvar-

hoz jussanak mint apródok és udvari hölgyek. No, tudom, megakad a szemök rajtatok. Hát csak iparkodjatok, hogy megnyerjétek fölséges vendégeink tetszését.

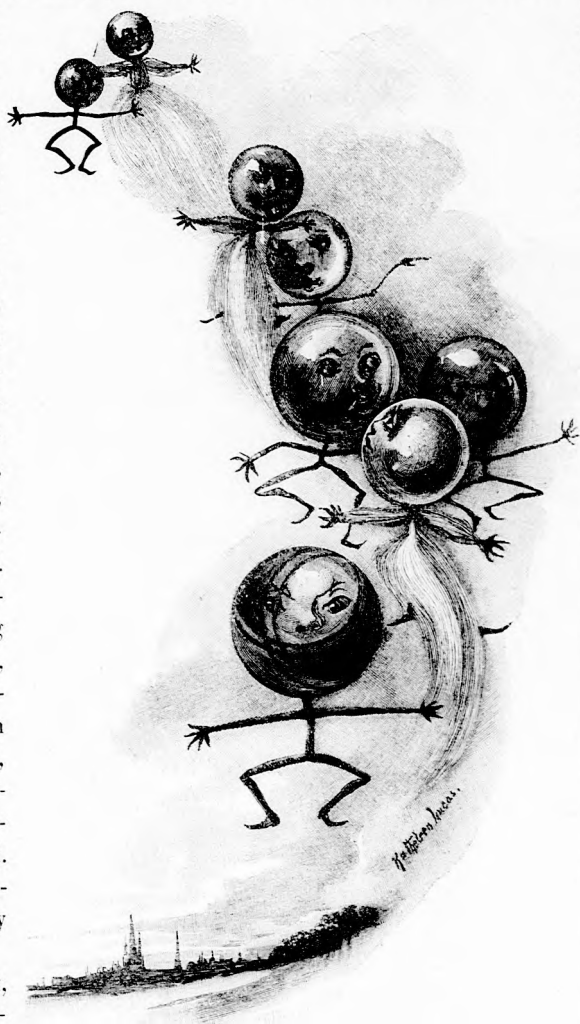
— Ne félj, papa, abban nem lesz hiba, felelt Püf-fencske. Majd meglátja a tündérkirály, hogy ha neki pattanok, akár még ő maga sem bír velem versenyt röpülni.

— De még azt is szeretném látni, talál-e olyan gavallért Labdavármegyében, amilyen én vagyok! szólt az öcsse. A jövő héten a király kamarása leszek.

Shetykén a szemébe vágta monokliját.

Ami előkelő ur és asszonyság, urfi és kisasszony csak volt Labdavármegyében, az mind össz egyült a királyi pár fogadására a Rugóczi labda-

herczeg kastélyában. Fényesen fogadták a királyi párt. Mindenki előre tolakodott, hogy

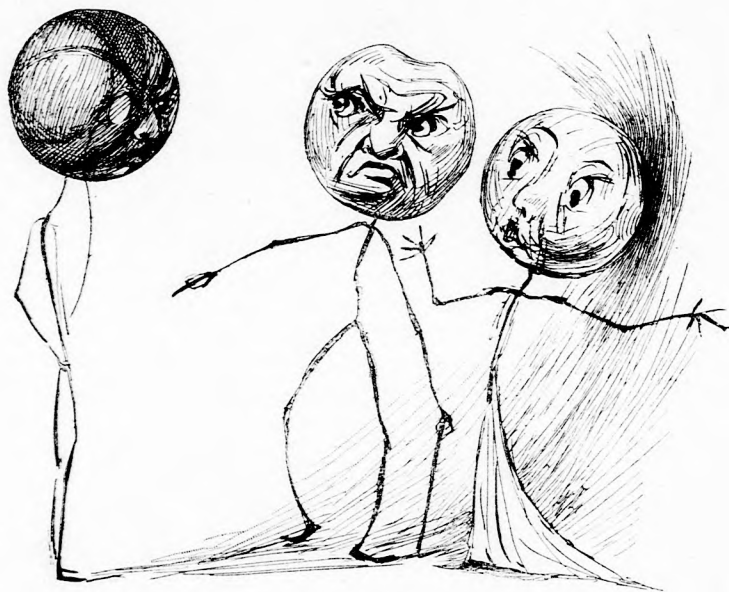

... Ő REPÜLT FÖL LEGMAGASABBRA.
(Lásd a 316. lapon.)

a király vagy a királyné meglássa; csak Gömbölyke maradt hátul és nem is igen ért rá, hogy hosszan bámészkodjék. Mert sok dolog volt a háznál, sokféléről kellett gondoskodni, hogy a felséges vendégek jól el legyenek látva. Mivel pedig most mindenki csak mulatni és paradézni akart, hát a tömérdek gond és munka mind a Gömbölyke nyakába szakadt. Ő azonban szíve-

sen végezte és csak az volt az aggodalma, vajjon meg lesz-e mindenki elégedve.

Volt nagy lakoma, a mely eltartott estig. Akkor meg nagyszerű bál volt? (Lásd a képet a 314. lapon.) aminőt még sohasem láttak Labda-vármegyében. Persze, voltak másféle tánczok is, mint holmi közönséges bálokon. Volt csárdás, polka, keringő, de a híres jeles rugalmas gummi-labda

... HARAGOSAN MEGLECKÉZTETTÉK. (Lásd a 317. lapon.)

urfiak és kisasszonyok bemutatták a maguk külön művészetét is. E végből kivonultak a szabadba és ott párosával föl pattantak a magasba. És Püffencske nem hiába büszkélkedett előre: csakugyan ő repült föl legmagasabbra. Mindjárt mellette pedig az öcsse. (Lásd a képet a 315. lapon.)

— Remélem, látott a királyné, szól Püffencske.

— Hogy ne látott volna! mondá az öcsse. Engem meg a király. Tudom, illet még nem bámultatok. Mindjárt hívni is fog magával mind-kettőnket, meglásd.

Hogy a király és a királyné látták-e, nem tudom; de az bizonyos, hogy a fényes társaság mind-untalan azt vette észre, hogy hol a királyt, hol a királynét nem látja. Valami nagyon nem csodálkoztak rajta,

mert hiszen a tündér-királynak az a szokása, hogy láthatatlanul ellebben ide-oda. Csak azt szerették volna tudni, hol jár? Bizonyosan láttatlanban nézeget meg egyet-mást, mert olyan a jó király, hogy nem éri be azzal, amit mondanak, mutatnak neki, hanem amaga szemével is meggyőződik róla, mi az igaz.

Nem is volt az máskép. Az okos tündér-királyi pár jól körül nézegetett s mindent látott. Látta Gömbölykét is, akit a gögös atyafiak be sem bocsátottak a fényes mulatságra. Mikor aztán a királyi vendégek már elutazni készültek, a tündér-király így szólt:

— Kedves hiveim, nagyon köszönjük a szives fogadást. Sok szépét láttunk itt. Tudjátok, régi szokásunk az is, hogy az arra érdemes ifjakat, leányokat magunkkal viszük királyi udvarunkhoz. Felsőes hitvesem, a királyné, talált is egy kedves labdakisasszonyt, kit magával visz; de én, nagy sajnálatomra, nem találtam kedvemre való ifjat. Hogy ki az a kiválasztott labdakisasszony, meglátjátok, mikor kocsiba szállunk. Talán meg is lesztek lepetve.

Püffencske elégedetten mosolygott, mert bizonyos volt felőle, hogy ő a kiválasztott kedves labdakisasszony. Az öregek is egészen természetesen találták ezt, de annál inkább boszankodtak, hogy fiuk nem nyerte meg a király tetszését. Haragosan meg is leczkértették (Lásd a képet a 361. lapon.) hogy bizonyosan ügyetlenül viselkedett a király előtt. Csak akkor nyugodtak meg egy kicsit, mikor Püffencske így biztatta szüleit:

— Ne busuljatok, ha én egyszer ott leszek a királyi udvarnál, majd bejuttatom én oda az öcsémet is, akármilyen tökfílkó.

Hajh! De mennyire máskép történt!

Előállt a királyi hintó, a királyi pár beszált s ekkor a tündér-királyné oda szólt a leghátul szerényen álló Gömbölykének:

— Gömbölyke, te kedves, szerény, jószívű, szorgalmas gyermek, jöjj ide, ülj mellém. Téged viszlek el.

És Gömbölyke csakhamar eltűnt a királyi párral. Püffencske elájult mérgében és akkorát püffent a földön, hogy ettől meg oly magasra pattant föl a levegőbe, hogy még mostanig sem tért vissza. Ha netalán közületek valaki meglátja, mikor leesik: hát vegye föl s kérdezze meg tőle, nem így történt-e mindez Tündérorszáiban, Labda vármegyében.

MIÉRT KÉK AZ ÉG?

— Természettani csevegés. —

PALIKA csak hét éves volt, mégis sok mindent tudott már. Kérdésekkel ostromolta atyját, anyját, majd meg néjjét, s meg nem nyugodott, míg kíváncsiságát, tudás-vágyát ki nem elégítették.

Most is az ablaknál állott és gondolkozva nézett föl az égre.

— Min gondolkozol Palika? kérdé őt bátyja, Géza, aki feladatait elvégezve, szintén az ablakhoz lépett. Talán a lég-hajóru!

— Nem. Azon töröm a fejemet: miből is lehet a gyönyörű kék égboltozat?

Gézát zavarba hozták Palikának e szavai, mert bár ő már két évvel idősebb, tehát nagybaccska legény volt: nemcsak, hogy nem tudott a kérdésre megfelelni, de — be köllött vallania — hogy ő bizony erre még nem is gondolt.

— Tudod mit? mondá Palika hirtelen; kérdezzük meg Ilonkát! Ő talán tudni fogja.

S ezzel már szaladt előre, be a szomszéd szobába, ahol testvérnénjök éppen baba-

ruhát készített legkisebb testvérkéjük, Erzsike részére.

— Ilonka. Ilonka! kiáltották a fiúk már messziről. Kérdezni akarunk valamit! Meg tudnád-e mondani nekünk, miből van az ég?

— No, no! Csak lassabban! mondá Ilonka jóságos mosollyal. Hiszen ha ilyen lármát csaptok, az ember a saját szavát sem érti meg. Ha szépen nyugodtan viselkedtek, válaszolok a kérdésekre.

— Te tudod hát? O, pompás, pompás! kiáltották a fiúk örömmel, és — egy, kettő! — széket vontak a varró-asztalkához, letelepedtek Ilonka mellé, sürgetve, hogy már most gyorsan mondja meg, mert ők nagyon kíváncsiak.

— No jó. Ide hallgassatok. Azaz nem... Először Palika találja ki: mi is lehet az a kékség ott fenn a magasban?

— En már tudom! szólta Palika hirtelen. Nem egyéb, mint egy igen-igen nagy vászon-darab, melyet a jó Isten kékre füstött.

— S honnan gondolod, hogy az vászon? kérde Ilonka, jóízűen nevetve a kis fiú okoskodásán.

— Onnan, felelé Pali, mert apácska is így csinálja az eget. Ki van feszítve előtte a vászon. Felső részét befüsti kékre s készen van az ég.

— O! Apácska festménye egészen más, mint a valódi ég, szólta Géza helyreigazítólag. De hogy is lehetne az vászon? Nem látod, hogy éppen olyan, mint a selyem?

— Hát nem vászon, hanem selyem, mondá a fiúcska, s most már azt hívé, hogy e nézetén többé változtatni nem lehet.

— Aztán mennyi, mennyi ruhája van ennek az égnek! Ugye-bár? mondá Ilonka mosolyogva. Hol kék, hol szürke, hol meg fekete.

— Ilyenkor bizonyosan egy angyalka hal meg a menyországban s az ég azt gyászolja, azt siratja, midőn eső alakjában hullatja könnyeit, mondá Palika a meggyőződés hangján.

— O, te kis buksi! nevetett Ilonka; hiszen aki angyal, az már sohasem hal meg! Azok-

nak a jó Isten örök életet ad. De, hogy az égnek ruházatára vissza térjünk: tudjátok-e, hogy nagyon divatosan öltözködik? — Hallottatok már valamit a divatos changeant (olv. sánzsán) azaz váltakozó színről?

— Hogy ne! felelé Géza. Hiszen Erzsikének a napernyője is ilyen. Az ember nem tudná határozottan megmondani, voltaképen milyen színű. Mindig más és más milyennek látszik, a szerint, amint forgatja.

— Az ég szintén szereti a mostanában oly kedvelt changeant-színeket, folytatá Ilonka, s e színekbe hol korán reggel, hol délután, hol meg este felé öltözködik. De ezek mellett a tiszta arany-sárgát, a rózsaszínt s a bibort is szereti. Néha minden órában változtatja ruházatát, néha meg minden színeit egyazon időben veszi magára, s míg egyik része kék — másik része felhős, és ismét egy harmadik része szín-gazdagságának teljes pompájában tündöklök. Nos, kérde mosolyogva Ilonka: csakugyan azt gondoljátok az égről, hogy selyemből van?

— Már miért ne? felelt Palika, mikor szakasztott olyan akár a selyem.

— De lám, veté ez ellen Ilonka, a sárga-réz is éppen olyan mint az arany és azért mégsem arany. A látszat után nem lehet mindig itélni. S az égről sem gondolná sekisem, hogy annak színe, fénye nem egyéb, mint levegő.

— Levegő!? kiáltottak a fiúk nagy bámulattal.

— Ugy van: levegő. Közönséges levegő. S a levegőnek épp úgy van színe, mint más testeknek.

— De hát miért nem kék a szobai levegő is? kérde Gyula.

— Azért edesem, mert a szobában csak kevés levegő van s színét csak úgy vehetjük észre, ha igen nagy térben, igen nagy tömegben látjuk.

— Más testnél, bármilyen apró különben, fölismerjük milyen színű, mondá Géza, kissé tamaskodván Ilonka szavaiban.

— Gondolod? Pedig lásd, nincs igazad. Rögtön be is bizonyítom, mennyire tévedtél.

Ezzel Ilonka előszedett egy vékony szá-
lacska selymet, mellyel az Erzsike baba-
ruháját varrta.

— Milyen színű ez a selyem? kérde.

— Fehér! volt az egyhangú válasz.

— Most két majd három szalát foglalt
össze s a fiúk még mindig fehérnek
mondták.

Ilonka erre egy egész csomót vett elő a
selyem-szalakból s azt a fiúk elé tartva,
kérdézé:

— Nos? És milyen színű most?

— Kék; halványkék! kiáltották a gyer-
mekek csodálkozva.

— Így vagyunk e csipkével is, mondá Ilon-
ka, az asztalkán heverő csipkére mutatva;
kis darabja fehéres, míg az egész együtt-
véve sárgás színű. Vagy nézzük a tenger
vizét. Pohárral vagy más átlátszó edény-
nyel merítve belőle, zavarosnak, fehéres-
nek látjuk; de ha a tenger teljes nagysá-
gában terül el előttünk, felülete kékes színt
mutat. S így van ez sok esetben a kék,
rózsaszín vagy más halvány színekkel.
Kevés közte a színtelen vagy fehér; csak
nagyobb tömegben bontakozik ki valódi
színe. És innen van az is, hogy a hegyet,
mely levegővel van körül véve, ugy szólnán
levegőbe van burkolva: messziről kékek lát-
juk. De csakis messziről, mert nagyobb
távolságba tekintve nagyobb tömeg levegőn
köll keresztül néznünk. A levegő színe
különbön változik. A szerint, amint több
vagy kevesebb vízpárát tartalmaz, s a sze-
rint, amint hidegebb vagy melegebb: más
és más színt mutat. Azért látjuk az égen
a legváltozatosabb színeket. De elég a be-
szélgetésből. Hagyjatok most magamra,
mert Erzsikének baba-ruháját még ma el
köll készítenem. Pedig már alkonyodik.

— Miért oly sietős? kérde Palika, kinek
nem igen volt még kedve távozni.

— Azért édesem, mert holnap van az
Erzsike beszélő babájának a nevenapja s
ez lesz a névnap ajándéka. Ha el nem
készülne, tudom, lenne duzzogás, talán
még sirás is.

— Akkor hát nem tartóztatunk, mondá
Géza, nehogy elrontsuk a kis Bözsike
örömét.

S a két fiú, szeretettel csókolva meg
Ilonkát, távozott. Szobájukba térve, mintha
gondolatuk találkozott volna: mindketten
az ablakhoz léptek, hogy csodálattal néz-
zenek a magasba, hol a lenyugvó nap
végsugarai arany szegéllyel vonták be az
égboltozatot. S a gyöngyöri látvány eszökbe
juttatta azt is, aki ott lakik fenn a magas-
ban, a levegő-égen túl. Az, akinek szent
nevét áldva zengik az angyalok fenn az
éghen s az emberek lenn a földön.

Szeréna néni.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLV. köt. 18-dik szá-
mában közölt rejtvény megfejtése:

Tér, orosz, magyar, porond, alak,
Macska, iga, harc, ág, lyuk.

*

Tompa Mihály.

Helyesen fejtették meg: Vizslovszky
Katicza, Kégly Mariska és Ilona, Schreyer Endre,
Királyfi Vilma, Just Krisztina és Ilona, Szöllősy
Aurél, Maller Margit, Kovács Dénes, Szántó János,
Divéky Adorján, Székely Ákos, Mäder testvérek,
Hollaki Leo, Lázár Pirooska, Altstädter Gertrud és
Ottó, Berger Lujza, Kerdl Dezső és Ernő, Böck
Frida és Györgyike, Szontágh Álmos, Lippmann
Leo, Deutsch Laczi, Bodányi Béla, Gamszt László,
Pap Mária Eleonora, Györgyi Dénes, Paukovich
testvérek, Guttentág Steif, Gyurkovich Dódi, Éricz
Paula, Herzfeld Sarolta, Majthényi József, Brand
Vilmos, Klein Gyula, Gattein Rudolf, Körper Jenő,
Szold Lina, Ferencz Anna, Adám Andor, Nagy
Mariska, Volarich Iduska és Imike, Battik Nini
(kinek az írása? *F. b.*), Weisz Etelka és Sándor,
Jánosy Gyula, Horváth Lili, Vadas Zoltán, Kiss
Sára és Lajos (kérdésekre, hogy mikor nyertek
már egyszer ti is, csak azt felelhetem: a mikor
a szerencse nektek fog kedvezni. Persze, hogy ez
mikor lesz, azt én épp ugy nem tudom, mint jó
magatok. Csak akkor tudhatnám ha nem sorshu-
zás döntene. Ettől pedig el nem térhetek, mert
épp surshúzás mellett lehet mindenkinek egyforma
reménye. *F. b.*), Ungár Béla, Haberfeld Margit,
Makó Andor, Odessalchi Gyalma, Horváth Irma,
König Dénes, Haberfeld Margit, Imrédy Kalmán
és Károly, Kertész Tibor, Timár Stefania, Boda
Margitka, Handelsmann Elvira, Astleither Teréz,
Korbai Gizella, Schwarz Magda és Béla, Thassy

Kricsi, Gagy Dezső, Markó Árpád, Strasser Pál, Krausz Giza, Lányi Tódor (mi szépet lelsz te a levél-papírosban, ha rojtos? Hiszen az nem magyar nyakra való! *F. b.*), Lenck Rikárd, Verebély László, Rodakowska Alma, Berczelly Tibor, Jávor Jenő, Gyémánt Ilona, Máyer Béla, Grünfelder Ferencz, Jurenák Jóska és Dezső, Stielly Walter és Lajos (nektek is azt üzenem, amit Lányi Tórnak. *F. b.*) Schelly Margit és Irén, Fülöp Etelka és Menyhért, Márton Erzsike és István, Taub Ilonka, Dávid Samu.

A jutalom kisorsolása szabályszerűleg megtörténvén, nyertes lett *Schreyer Endre, Budapesten*, kinek a jutalomkönyvet (*»Az új Anacharsis utazása Görögországban«, Barthelémytől,*) a kiadóhivatal megküldi.

FORGÓ BACSI POSTÁJA.

Schulz Mariska. Bizony azok a koczka-rejtvények kissé zagyván vannak megszerkesztve. Az eddigéig már megjelent számtalan hasonló feladványok nyomán megindulva s azok szerkezetét figyelmen kívül hagyva fekdűj neki újból. Meglásd, sikerülni fog. A küldeményed apró fogyatkozásait elő nem sorolhatom itt, mert a magyaráztatás kelletinél több tért foglalna el a szükségesebb közlemények elől. — **Jánosi Ida és Anna.** A szives érzelmeik nyilvánítása mindig jókor érkezik. — **Krausz Gizi.** Ha leveledre nem ment válaszoló üzenet, akkor nem is kaptam. — **Magassy Sarolta.** Finom sorocskáidban kedvem telt. Azt a szegény futó bolondot kár komolyan venni, s bizony nem való arra, hogy még az iskolába is bebocsássák. — **Csakós Laci.** Mindenek előtt gyors gyógyulást kívánok. Talpra, kis magyarom! A többit meghozza a szerencse-madár, ha sőt hentesz a farkára. — **Baum Miklós.** Ké irta? Fordításod jó. Máskor ne tekintsd terhesnek körül nyírni a leveled papírosát. Ida, Dini, Szidi, Hermína meg a többi nének; Tamás, Zsiga, Gyuri meg a többi bácsik, ha azt akarnák hogy teljes nevékről ismerjék, nem keresnének álnevet. Titokban akarnak maradni, s csak annál jobban esik az ő szívöknek, látni a ti örömtöket és hallani annak hangját. — **Polgár testv.** Csak szolgáljatok rá szorgalommal jó magaviselettel, hogy Istennek jóvoltából esztendőre is olyan kellemes nyaralástok essék, mint az idén. — **Szilágyi Agota.** A hozzám intézett leveledet vagy a *»Kis Lap«* szerkesztőségébe, vagy *Forgó bácsi*-hoz intézd. Más nevet használni nem helyén való. — **Steuer Margit.** Amely olvasó társadnak jár a *»Kis Lap«,* az megőrzi és semmiképp sem hajlandó a te hiányzó számaidat úgy egészíteni ki, hogy a saját kötetét megcsonkítsa e hiányzó számok pótlásával. Ha a kiadóhivatalban sincs meg, bajodon nem lehet segíteni. Aminek az a tanulsága: gondját viseljétek a *»Kis Lap«*-otoknak, mert a kiadóhivatal

csak egy éven belül levő számokból tesz félre néhányat esetleges pótlás végett. — **Guttentag Steff.** Takaros levelkéddel örömet szerezteél. Kívánságod nem sokára teljesedésbe megy. — **Fried Ella és Gizella.** Azt nem vettetek részt a pályázatban, mivel úgy mondjátok, úgy sem nyertetek volna, még nevettek is volna rajtatok. Ha ilyen felfogásban voltak volna ama számok, akik igenis kiléptek a versenytérre: egy mű sem érkezett volna be hozzám. S ki az a ti környezetetekben, aki a nemes igyekvést, ha bár elsőre nem is jár sikerrel, nevelésnek tekinti? Azt mondja egy régi római író, hogy: *»szép dolgot akarni is, dicsőséges«.* Pedig, ügyes soraitok után ítélve, tellett volna töletek megállható munka. Az írói álnévként annyi oka van, hogy, ha egyéb nem tiltaná is, már a szűk helyre való tekintetből sem fejtegethetném; annál is kevésbé, mert az ilyen fejtegetés kívül is esnék a *»Kis Lap«* feladatának körén. — **Kriván Mártha.** Nyugodt lehetsz. Utánad küldik. Jól mulass Abbaziába, s jól vigyázz ám, édes Márthám, be ne kapjon ott a czápa. — **Weisz Erzsébet.** Valahányszor irtok gyermekeim, örömmel fogadom; de egy cöppet sem neheztelek érette, ha levelet nem küldök. Hiszen nem vagytok kénytelenek vele. Ez tintekek csak jogotok, de nem kötelessétek. Gyönyörködve olvastam, Olga születés-napi ünnepének élénk rajzát. Hanem persze csak mondom, hogy megirigyeltem Olga sok szép ajándokát, amit születésnapjára kapott; mert, mint jó testvér, tudom, csak örültél rajta. Aztán fordul ám a naptár, s mikor neked esik születés-napod: ugy-e bár nem esnék jól, ha aztán meg tőled irigyelnék meg a szép emlék-tárgyakat s czukros holmikat; mert hiszen, valamint neked jutott az Olga csemegéből, te is juttatsz neki s Cécile testvérednek a magadéiból. Igaz-e Erzsikém? Buzgalmatat köszönöm. — **Lázár Pirokska.** Igazi lelkesedési szől soraidból. Állandó hiveműl szegődteél. De én is szeretlek ám mindnyájatokat. — **Thassy Kricsi.** Hiszen a te soraidból tíz fokkal nagyobb meleg sugárzik felém, mint az előzőnek leveléből. Legjobban esett azt olvasnom, hogy, amíg beteg voltál, a te édes jó anyád az ágyad mellett ülvé, olvasott neked a te *»aranyos Kis Lap«*-odból, mint nevezed. A bajon tul estél, áldjuk érette Istent. Jó kívánságaidat köszönöm, fiaeszkám. — **Horváth Irma.** No lám, minden újabb levél, melyet kezemhez veszek, egy-egy hanggal magasabban dicséri a *»Kis Lap«*-ot. Ha megférne a természetemmel, egész terjedelmökben közölném. De csak magannak tartom meg azt a kedves érzést, melyet gyermekei hálálkodásaitok költöttek bennem. Az ég meghallgatja az én apró hiveim szózatát, s erőt egésséget ad, hogy, amint ohajjátok, még sok éveken át irjam számotokra a *»Kis Lap«*-ot. — **Vincze Pista.** Esztendőre, ha az Isten éltet, szerkesztek az én szeretett olvasóimnak *»Forgó bácsi naptárát«* is. — *Több levélről a jövő számban.*